

astfel identitatea -, iar semnătura regizorală e pe cât de adecvată "situației", pe atât de subtilă și de rafinată în "asumarea" ei, nu ezităm să vedem în acest **Decameron** al lui Silviu Purcărete un adevărat eveniment teatral.

Totul pare improvizat, dar totul a fost calculat milimetric, în "rotundul" spectacolului neexistând fisuri care să-i amenințe savuroasa rostogolire provocatoare, ce ne duce cu sine într-un amuzament copios, retezat fără drept de apel în final, când nu se mai dansează cu viața, ci cu moartea. Ca și când totul ar fi aparținut de fapt acestui dans final, restul fiind părelnicie, iluzie, joc de umbre, de umbre ale unor umbre, în peștera teatrului, care e chiar scena, luminată de focul său sacru, dezvăluitor și învăluitor totodată. Într-o admirabilă echipă, tineri (Radu Constantin, Claudia Căcoveanu, Corina Merișescu, Iulia Antonie, Adelina Ribac, Amalia Văcărescu) și mai puțin tineri dar statornici împătimiti ai teatrului (Cristian Alexandrescu, Cristian Stanca, Gabriel Tudorin) dau viață, fiecare, mai multor roluri și trec cu dezinvoltură și farmec de la unul la altul, fără să le pese de nimeni și de nimic, din moment ce așa grăit-a

Purcărete! Și bine fac, pentru că ei înșiși își regăsesc astfel o identitate posibilă, alta decât cea pe care le-a dat-o (bîrfindu-i) tîrgul, alta și decât cea pe care, văzîndu-i la un moment dat goi, ar fi în stare să le-o dea pudibonderia unora dintre noi. Căci mi-a fost dat să văd la premieră, desfășurată pe scena Teatrului Național din Craiova, spectatori din elita intelectuală a urbei care s-au amuzat tot timpul, neștiind însă, la sfîrșit, dacă trebuie să aplaude sau nu în prezența soțiilor, dar și a criticilor "de la București" care, pasămite, ar fi trebuit să dea tonul. Sînt convins însă că publicul plătitor va reacționa cu plăcere și spontaneitate, chiar dacă n-ar fi exclus să-și permită uneori și cite-un apelativ mai deocheat, dintre cele frecvente, pe întuneric, în sălile de cinema. Nu de astfel de reacții trebuie să se teamă tînăra trupă a teatrului, ci de scorbura osificată, erijîndu-se în apărătoare a moralei publice! Dar cine scapă de așa ceva? Și cui îi mai pasă, în artă, de așa ceva?

Sub bagheta lui Purcărete, vîlcenii au renăscut ca trupă teatrală originală, inimitabilă. Mi se pare destul, pentru că e enorm. Ca să nu mai spun că s-au

descurcat, aproape ca "de la egal la egal", în compania unui extraordinar actor al scenei craiovene, pe numele său Ilie Gheorghe, excelînd aici în jocul pe muchie de cuțit sau de destin artistic, împrumutînd pînă și frivolitățile aură mistică și fior tragic. Ceea ce mi se pare enorm, tocmai pentru că e destul.

Adevărat autor al spectacolului, Silviu Purcărete a scris cu trupurile și credința actorilor, muiate în cerneală fină, cărturărească, pe care i-au distilat-o colaboratori de nădejde ca Vadim Levinski (light designer), Ecaterina Popa (consultant plastic) și Dumitru Chiriac (autorul unei evanescent-rafinată picturi de mobilier).

Și pentru că teatrul din Rîmnicu Vîlcea momente strălucite a mai avut, chiar sub oblăduirea regizorală a lui Purcărete (să nu uităm **Plafeta** lui Goldoni, montată mai întîi aici și apoi la Piatra Neamț), aș vrea și eu să știu cel de-acum cît o să tîină? Că parcă vîlcea-nul nostru a ajuns să se-mpiedice mai rău ca țiganul la mall! O fi el "malul" profesionist, dar parcă nici "țiganul" n-ar trebui să se mai lase în dorul feliei, cum s-a cam învățat!

VICTOR PARHON

Din nou la Baia Mare

Revin după numai cîteva luni la Baia Mare, cu dorința de a-mi confirma sentimentul de jubilație inaugurală - al descoperitorului -, dar și pentru a încerca iluzia că îndepărtiez (măcar în ceea ce mă privește, inerțiala neputință a acțiunii critice de a răsfrînge în concret afirmațiile din planul teoretic, de a depăși limita condiției sale de consemnare expectativă. Explicam, în numărul 11-12/92 al revistei, specificul vieții teatrale baimărene prin "zbaterea" - mai cu seamă a actorilor tineri - între neprofesionism și profesionalitate, ca expresie a unor disponibilități native indiscutabile și a unei experiențe scenice cucerite în scurt timp, capabile să corecteze parțial absența pedagogiei (în sens didactic, dar și ca proces regizoral). Pînă la un punct, desigur. Și, s-ar putea spune, pînă la o vîrstă, dacă exemplul Danei Ilie, de atîția ani vedeta feminină a teatrului din Baia Mare, n-ar încerca să infirmе exigența absolvirii vreunui institut de teatru... Am sugerat, în articolul precedent, secției de critică a UNITER exercitarea mai aplicată a funcțiilor ei prin organizarea, cel puțin, de stagii de pregătire pentru tinerii actori ne-

profesioniști de real talent, sau prin acordarea unor burse de studii celor ce susțin, printr-o maximă solicitare, stagii întregi. Revin, așadar, la Baia Mare, și din dorința secretă de a cîștiga înțietatea comentariului, în paginile revistei, asupra unui fenomen pe care condeiul critic, principial, ar avea suficiente temeiuri să-l rîvnească, poate tot atîtea cît pentru o premieră importantă la Naționalul din București sau la cel din Craiova. Merită efortul, măcar pentru a face cunoscut lumii teatrale numele unui tînăr actor, de nici 25 de ani, Dan Rădulescu, o prezență dramatică, aș spune, ieșită din comun, prin excelenta intuiție în conducerea relației scenice. Poate și pe cel al lui Lucian Prodan, nu cu mulți ani mai vîrstnic, inegal în evoluția scenică și asupra căruia inconsistența colaborării, în timp, cu regizorul își pune, astăzi, în chip derutant, amprenta.

Invitat fiind la Zilele teatrului baimărean (27 februarie-1 martie), un soi de festival ce a condensat în cîteva zile aproape întreaga producție teatrală a ultimelor două stagii (Omul care aduce ploale de Richard Nash, Dresoearea de fantome de Ion Băieșu,

Cenușăreasa și **Capra cu trei iezi** la Teatrul de Păpuși, **Evenimentul serii**, un spectacol de Mihai Maximilian la Teatrul de Revistă), am revăzut și două dintre spectacolele din toamna anului trecut - **Samba Brasil** de Mircea Marian și **Șantaj** (Dragă Elena Sergheevna) de Ludmila Razumovskaia, ambele în regia lui Petru Mihail. Dacă la primul am rezistat cu stoicism, cel de-al doilea mi-a relevat un paradox întru totul semnificativ pentru relația dintre regizor și tinerii protagoniști, dintre pedagogia regizorală și resursele lor latente, dintre performanțele tinerilor actori la un moment dat și anvergura virtuală a disponibilităților lor tehnice. Sosit cu cîteva zile înainte la Baia Mare pentru a "peria" un spectacol pe care-l bănuia de mult "prăfuit", Petru Mihail a avut surpriza de a-l regăsi cu mult mai bine asamblat decât îl concepușe el însuși. Tinerii actori, în cîteva luni de exerciții și turnee prin țară, au reușit să dea ritm unei însăilări precare, să decanteze nuanțele, în fine, să confere substanță relațiilor dramatice într-un spectacol inițial sărac, iar acum - onorabil. Dacă vă puteți imagina!...